

secundum Lucam, Abbatia fructus devorare, & Deo non servire, & non promoveri ad Sacerdotium ; & tales sunt Deo exactam rationem redditori, sed conscientias eorum oneramus.

XIII. Huic abusui obviam itum est Decreto Blesensi art. 9. quo cavetur, ut Abbates & Priores Conventuales, qui aetatem legitimam attigerint, teneantur intra annum ad ordinem Presbyteratus promoveri à tempore provisionis computandum : quod si infra biennium subsequens non fuerint promoti ad illum Ordinem, Beneficia per ipsos obtenta declarabuntur vacantia & impetrabilia; ac insuper cogentur restituere fructus perceptos impendendos in pios usus. Le Prestre Cent. 2. cap. 78. in Annotationibus.

Ibidem quoque in corpore notat, pro obtinendo simplici Prioratu Regulari live in titulum live in commendam requiri, aetatem 14. annorum, tamen si nullus Ordo requiratur, sed simplex tonsura sufficiat; & ita saepius iudicatum fuisse.

XIV. In Abbatia & Prioratu conventuali iure communi in c. INDEMNITATIBUS De Elect. in 6. requiritur aetas 30. annorum completorum; neque per concordata Galliae huic articulo derogatum esse monet Rebuffus loc. cit.; quia concordata non loquantur de Monialibus.

XV. Concilium Tridentinum Sess. 25. c. 7. De Regularibus vult, ut Abbatia & Priorata, & quocumque alio nomine appellentur, eligatur non minor annis quadraginta & quae octo annis post expressam professionem laudabiliter vixerit.

Requiri annum quadagesimum completum post Garcia probat Fagnanus ad cap. CUM IN CUNCTIS. De Elect. n. 123.

Jus Ecclesiasticum Universum,

XVI. Quod si his qualitatibus non reperitur in eodem Monasterio, pergat Synodus, ex alio ejusdem Ordinis eligi possit. Si hoc etiam incommodum Superiori, qui electioni praesit, videatur; ex his qui in eodem Monasterio, annum trigessimum exceleserint, & quinque saltem annis post professionem recte vixerint, Episcopo, vel alio Superioriore consentiente, eligatur.

XVII. Refert autem Fagnanus ad c. CUM IN CUNCTIS. De Elect. n. 14. quod si reperitur in Monasterio Monialis quadragenaria cum qualitatibus à Synodo requisitis, tunc non possit eligi ex alio Monasterio ejusdem Ordinis. Si autem talis in ipso Monasterio reperitur, tunc etiam poterit de consensu Episcopi aut Praelati electioni praesidentis eligere aliam quae trigessimum annum exceleserit & quinque annis saltem post professionem recte vixerit. Quod si nec talis in proprio Monasterio reperitur, nec quadragenaria in alio Monasterio ejusdem Ordinis, tunc poterunt ex alio Monasterio ejusdem Ordinis eligere, quae trigessimum aetatis annum expleverit, & ad praecipuum Decreti Tridentini professã sit. Nulla tamen aetatis minoris aetatis eligi poterit, sed postulanda à Sede Apostolica; idque ob prohibitionem in citato Cap. indemnitate.

XVIII. Caeterum in electione Abbatum & Abbatissarum praecipue ad meritum & capacitatem attendendum est, quemadmodum optime expressit S. Benedictus in Regula, & Justinianus in sua Sanctione, quorum verba capite praecedenti n. 2. & 3. relata sunt; neque certa aetas, aut tempus professionis iure positivo praescripta fuerunt, nisi quae credebatur, quod haec conducerent, ut melius de capacitate provideretur Monasteriis.

TITULUS XXXII.

De Regularium Reformatione & Visitatione.

CAPUT I.

Præcipuae causae collapsae disciplinae Monasticae recensentur,

1. Omnia humana mutabilitati obnoxia.
2. Ordines etiam sanctissime instituti, eam senserunt.
3. Prima Causa relaxationis peculiaritas.
4. Haec eradicaanda est.
5. Recessus à paupertate in victu, vestitu, aedificiis, & suppellectile disciplinae Monasticae exitiales.
6. Haec recessus trahit ad Monasteria homines carnales.
7. Fuit ut in admisione ad Religionem humana multa intereurrant.
8. Similis ad Religionem introitus & admissio rala rationi religionis occasione subministrat.
9. Secularium hominum ad Monasteria Confluxus Monasticam disciplinam labefactat.
10. Omisio orationis Religionis spiritum extinguit.
11. Haecque & alia multa vixi solent ex divitiarum affluentia.
12. Ex rerum temporalium nimia abundantia collapsam Monasticam disciplinam plures deplorarunt.
13. Rerum temporalium abundantia non omnino repugnat cum perfectione vitae Monasticae.
14. Est tamen difficile utramque simul componere.
15. Quid ad abstrahendum periculis orbituris ex hac abundantia straverit Ordo Carthusianorum.
16. Ordines Mendicantis omnem rerum temporalium possessionem ideo abdicarunt.
17. Penuria horum Ordinum ex nimia Fratrum multiplicatione orta, plures relaxationis Causas dedit.
18. Prima est negotiorum multiplicitas.
19. Secunda, evagatio nimia.
20. Tertia affectata amicitia & familiaritas cum divitibus & Magnatibus saeculi.
21. Quarta, occupatio jurium Parochialium.
22. S. Benvenentura restrictum voluit numerum Fratrum, uti & primi Capucinorum Patres.
23. Penuria facit, ut plures non satis probati ad religionem admittantur, quod Monasticae disciplinae exitiale est.
24. Regularum interpretationes & mitigationes, disciplina rigorem relaxandi occasione dederunt.
25. Secularium confessiones excipere Ordinum Mendicantium prolapsionem occasione dare potest.
26. Applicatio ad functiones Hierarchyas haece Ordinibus relaxanda materiam subministrare nata est.

Pars I. Tit. XXXII, De Regularium Reformatione & Visitatione.

nenosa radice multa peccata proveniunt, ut puta contumacia, superbia, contentio, partialitas, avaritia, vana gloria, invidia, mendacium, luxuria, occupatio infructuosa, cura superflua, multiplex dissolutio, varia mentis distractio, aecidia, negligentiaque Divini officii perolutio, atque similia.

IV. Pluribus haec ibidem prosequitur Dionysius, uti videri poterit in Dissertatione mea Canonica De Peculiaritate parte 1. c. 3. §. 5. ibi plura eam in rem referuntur.

Qui igitur reformationi intendunt ante omnia allaborare debent, ut vitium hoc radicitus evellant, occasioneque peculiaritatis Monachis adimere student; juxta ea, quae tu in citata Dissertatione, tum supra tit. 29. notavimus.

V. Exitialis quoque Monastica disciplinae est recessus à paupertate religiosa in victu, vestitu, suppellectile, aedificiorum structuris & ornatu, totoque vitae genere.

Dum enim semel à paupertate ac simplicitate Monastica in his deslectitur, facile ad delicatias in cibo & potu, molliem in vestibus, saeculi pompam & fastum in suppellectile, superfluitatem in aedificiis, & à Christiana hospitalitate ad saecularia & mundana convivia & epulas devenit, tunc.

Haec verò ubi semel invaluerint, sensim omnem paupertatis, simplicitatis nec non mortificationis & penitentiae spiritum in Monachis extinguunt; ac de spiritualibus carnalibus & mundanis efficiunt; quemadmodum de similibus suo tempore dixit S. Bernar. in Apologia ad Guilielmum Abbatem.

VI. Ulterius dum in Monasteriis mensa laurè instructa, aedificia ut Principum pendè Palatia, supellex superba habentur, notum est fieri, ut Monasteria hujusmodi non tam ambient illi, qui rejectis pompis ac deliciis mundi Christo pauperi in paupertate ac humilitate vivere desiderant; quam illi, qui commode & laurè vivere volunt; ac sub Christo paupere quaerunt, quod in saeculo invenire non possunt.

Hinc deinde fit ut plures in similia Monasteria irepant, quos non uraxit Divina vocatio ad humilitatem Christi [verba sunt Bellarmini lib. 2. c. 7. De Gemitu Columbae] sed carnalis affectus, qui mentem excecavit, duxit illos, vel ad vitam commodiorem, cum essent pauperes, vel ad honores ambiendos in Religione, cum in saeculo non invenirent, quae via possent ascendere: vel alio humano consilio vestem induerunt, sed mores non mutaverunt.

VII. Quin & ipsa quotidiana experientia docet, quod Monasteria hujusmodi secundum saeculum commoditatibus & apparatus externis instructa reputent pro non exiigo, etiam juxta mundi aedificationem, beneficio, quod multa sollicitatione & amicorum interpellatione in erdū obtinendum est, alicujus ad Religionem admissionem: tantum, ut non rarò hic humana plures considerationes interveniant.

VIII. Hujusmodi autem ad Religionem introitus & admissioes, quid aliud quam ipsas Monasticae disciplinae integritatem ruinam parere possunt.

Senserant malum illud saeculo 9. Monachi Fuldenses, supplicantes idcirco Carolo Magno, ut nullus ante probationem suscipiatur, neque corpori Monasterii societetur, ne forte iniquum, aliquis propter commoda terrena potius quam propter aeternae vitae amorem se sociare voluerit & recepisset in honesto suo more conturbet fratres.

Adhaec dum ita omnia in Monasteriis splendēt & abundantant, quae à Monastica paupertate, fragilitate & simplicitate recedunt, quantum ad Monasteria hominum mundanorum confluxus? qui ipsis Monachis non tantum quietem adimunt, sed suā visitatione, conversatione & colloquiis spiritus saeculi inspirant, eosque totos saeculares efficiunt; ut de Monachis propterea non rarò verificari queat illud Prophetæ Regii: Commixti sunt inter gentes, & didicerunt opera eorum.

IX. Quam facile insuper in Monasteriis haec orationis ac meditationis spiritus extinguatur, probè intelligit, qui novit, quam parum cum abundantia ac deliciis in cibo & potu alisque corporis oblectamentis hujusmodi spiritus consistat. Spiritus verò orationis modè refugescente etiam ipsa religio refrigerat necesse est; uti bene & fuse ostendit

Van Espen. Jus. Eccl. P. 1.

Z 2

Joannes De Lezana De Reformatione Regularium c. 3. & 4.

X. Haec aliaque, ut sunt otium, evagandi libertas, rerum temporalium cura, atque de hisce cum hominibus saecularibus tractandijmo & lites ac forenses contentiones sustinendi & prosequendi necessitas, Monastica disciplina adeo exitialia, unde primitus oriri solent, nisi ex ipsa divitiarum & rerum temporalium nimia affluentia qua & ipsos Abbates Laicos & Commendatarios progenitos esse supra vidimus.

Hinc jam pridem à multis animadversum est, ipsam divitiarum affluentiam Monasticam disciplinam avitamque pietatem in multis Ordinibus extinxisse.

XI. Quid haec de te dixerit Trithemius supra Tit. 29. c. 7. n. 14. notatum est. Cui adde Arnoldum Abbatem Lubecensem in supplemento Helmoldi Lib. 3. c. 9. Crevit post, sessio, & evanuit religio, siquidem ex temporalium abundantia, dum caeperunt carnaliter vivere, caeperunt etiam carnaliter sapere; refrixit charitas, subintravit mundalitas.

Quid mollem ac dissolutam Monachorum vitam, luxu & ornatu in vestibus & suppellectile, splendidi Praelatorum apparatus, nec non luxum & abusus in templis & aedificiis à S. Bernardo tam acriter exagitatam, in Ordinem Benedictinum invexerat, nisi ipsa rerum temporalium abundantia;

Quid rursus Ordinis Cisterciensis, qui tanquam vitis fructifera, & vinea Domini Sabaoth sub primis suis Prioribus pullulaverat, & palmites suos longè lateque producens ad mortifera pellenda circumquaque venena flores produxit, uti loquitur Alexander III. quid inquam, Ordinis hujus sanctitatem labefactavit, nisi ipsa rerum temporalium affluentia; quemadmodum idem Pontifex deplorat in epistola ad Abbates Cistercienses relato in c. 3. De Statu Monach: & supra tit. 29. cap. 3. num 14. exhibita.

XII. Ex his nequaquam tamen concludendum, divitias multarumque rerum temporalium abundantiam nullatenus cum integritate disciplinae Monasticae, ipsoque spiritu Religionis posse consistere.

Certe multas opes olim possedit Ordo S. Benedicti in quibusdam Monasteriis (uti notat Mabillonius in praefatione ad primam partem saeculi IV. Benedictinorum n. 143) sed iis rectè uti sunt, ait, Majores nostri. In Cenobio Cluniacensi una die septemdecim millia pauperum congrua stipe donati sunt, ut legitur apud Udalricum lib. 3. Consuetud. Cluniacensium. cap. 12.

Nostra quoque aetas conspiciat Monasteria in magna rerum temporalium copia, summam austeritatem & paupertatem cum summa in pauperes effusione & Christiana hospitalitate conjunctam, servant; atque per totam Europam vitae Monasticae perfectionis odorem spargunt.

XIII. Negari tamen nequit, quin summae difficultatis, magnaque perfectionis sit, inter divitias, eam tenere moderationem, ut à paupertate & simplicitate Monastica non devietur, easque omnes supra memoratas collapsiois & dissolutionis causas totaliter evitare.

Unde qui reformandae Monasticae disciplinae intendunt, nequaquam abundantiam divitiarum desiderare debent; & si adit, multum ac praecipue satagere, quo modo dissolutionum rivulos ex hac abundantia divitiarum tanquam ex infecto fonte emanantes occludere vel exsiccare queat.

XIV. Hoc expendit primus Ordinis Carthusiensis Fundator de quibus refert Robertus Montensis in supplemento Sigeberti ad ann. 1133. Carthusiensis praeter ceteris continentis, pesti avaritia, qua plurimos sub religionis habitu laborare videmus, terminos posuerunt, dum certum numerum hominum (id est, colonorum seu feudatiorum) animalium, possessionum, quem eis praetergredi nullo modo liceat, statuerunt. Et de eisdem Jacobus à Vitriaco in hist. occid. lib. 2. cap. 18. Habent autem certum animalium numerum & certas metas possessionum quibus mediocriter austeram vitam valeant sustentare.

XV. Similiter S. Franciscus alique Ordinum Mendicantium Patres videntes ex ipsa rerum temporalium possessione praecipue Monasticae disciplinae relaxationem & dissolutionem promanasse, omnem rerum temporalium possessionem non tantum in particulari, sed etiam in communi, suis

inter-

